

Rex Stout

Lõplik järelalus

Tõlkija Taivo Varjo

 **ELMATAR 2008**

**Originaali pealkiri: The Final Deduction,
by Rex Stout**

Copyright

© 1955 by **Rex Stout**

© 2008 Taivo Varjo, tõlge eesti keelde

ÖÖLANE® on registreeritud kaubamärk

Toimetaja: Katre Talviste

Keeletoimetaja: Karin Kastehein

Kujundaja: Peeter Paasmäe

Küljendaja: Kalle Kivi

Väljaandja:

Kirjastus «Elmatar»

Viljandi mnt 11, Tartu

Telefon 740 9700

www.elmatar.ee

Trükk: OÜ Greif

ISBN 978-9949-435-24-1

1. PEATÜKK

«Teie nimi, palun?»

Küsisin seda vaid vormitäiteks. Olin selle naise pilte vähemalt tosinas ajalehes ja ajakirjas näinud ning teda ennast Flamingos ning muudeski meelelahutuskohtades kohanud. Tundsin ta ära selsamal hetkel, kui läksin uksekella peale vaatama, kes tuleb, ja teda läbi meie peegelkaasiga ukse silmasin. Tol hetkel aga polnud ta parimas vormis. Tema pruun kleit ja vähemalt sajadol-lariline pannkooki meenutav asjandus tema peas oleks täiesti mõnda restorani või teatrisse sobinud, aga tema nägu oli liiga kahvatu. Tegelikult oli naise nägu lausa loppis ja tema silmad olid punased ning paistes.

Ta ütles: «Ma ei usu, et...» Siis ta vakatas hetkeks ja sõnas hoopis: «Teie olete Archie Goodwin.»

Noogutasin. «Ja teie olete Althea Vail. Kuna teil pole meiega kokkusaamist kokku lepitud, pean ma mister Wolfe'ile ütlema, mis asjus te siia tulite.»

«Ma ütleksin talle parema meelega ise. Asi on väga konfidentsiaalne ja pakiline.»

Mõtlesin, et ei hakka talle peale käima. Linna peal ringi liikudes olin üht-teist kuulnud ja võisin juba oletada, mis mure tal oli. Tahtsin näha, mis näo Wolfe

teeb, kui naine oma mured talle ette laob, ja palusin tal edasi tulla. Tavaliselt oleksin ma ootamatu külalise trepile ootama jätnud, kuni ma Wolfe'ile ette kannan. Aga ma võisin ka erandeid teha. Pealegi puhus väljas hilise aprillikuu kohta liiga vinge ja külm tuul. Juhatasin naise eestuppa, mis asub koridoris kohe esimese vasakpoolse ukse taga. Ise aga kõndisin järgmise, kabinetikukseni ja astusin sisse.

Wolfe seisis ikka veel suure gloobuse juures ja põrnitses sellel mingit punkti. Kui ma olin uksekella peale kabinetist lahkunud, vaatles ta Kuubat. Nüüd oli tema tähelepanu hoopis Laose peale nihkunud.

«Üks naine,» ütlesin.

Wolfe'i pilk püsis Laosel. «Ei,» vastas ta.

«Võib-olla tõesti,» tõdesin ma. «Aga ta väidab, et tal on väga pakiline ja konfidentsiaalne mure, ja ta on võimeline silmaga pilgutamata kuuekohalise summa lauale lööma. Tema nimi on Althea Vail, missis Jimmy Vail. Te loete põhjalikult ajalehti ja kindlasti teate, et isegi Times nimetab tema abikaasat Jimmyks. Meie külalise silmad on ära nutetud, aga ta hoiab end vaos. Ma ei usu, et ta siin vesistama hakkab.»

«Ei!»

«Kuna ilm on halb, siis ei jätnud ma teda trepile. Ta ootab eestois. Olen kuulnud tema kohta jutte ja räägitakse, et kitsipung ta pole.»

Wolfe pööras ringi. «Kurat võtaks,» urises ta. Ta tõmbas nina kaudu tsepeliinitäie õhku kopsu, lasi selle siis suu kaudu välja ja astus oma laua juurde. Eritelli-

musel tehtud tugitooli kõrval nägi ta välja nagu elav mägi. Külalise tervitamiseks tõuseb ta haruharva püsti, olgu see siis mees või naine, aga kui ta kord juba jalgel oli, miks siis mitte viisakust üles näidata. Eriti kui see energiat ei kuluta. Läksin ja avasin eestoa ukse ning palusin missis Vaili sisse. Suunasin ta punase nahktugitooli juurde, mis on kohe Wolfe'i laua kõrval. Istudes heitis naine oma õlaräti hooletult tahapoole ja see oleks peaaegu maha kukkunud, kui ma poleks seda kinni püüdnud. Wolfe oli oma 285 naela raskuse kere tugitooli mahutanud ja põrnitses külalist kortsus kulmul. See oli tal täiesti tavaline ilme, mis tekkis igaühe, aga eriti naisterahva puhul, kellel oli olnud ülbust tungida tema vanasse pruunist liivakivist majja Lääne 35. tänaval ja oodata, et Wolfe tema heaks tööle hakkab.

Althea Vail asetas oma pruuni käekoti lauakesele tugitooli kõrval. «Esitaks pean ma teile rääkima, kuidas ma siia jõudsin,» ütles ta.

«Pole oluline,» pomises Wolfe.

«On küll,» teatas missis Vail. See kõlas kähedalt ja ta kõhatas kurgu puhtaks. «Te saate isegi aru, miks see oluline on. Aga kõigepealt olgu selgeks tehtud, et kõik, mis ma teile räägin, jääb absoluutselt saladuseks. Ma olen teist kuulnud ja tean teie reputatsiooni. Muidu ma polekski siia tulnud. Aga ma pean rõhutama, et see peab jääma täielikult saladusse. Muidugi annan ma teile käsirahaks tšeki, ehk peaks ma seda tegema enne, kui...» Althea Vail küünitask oma käekoti järele. «Kas kümme tuhat dollarit sobib?»